

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **B. S.**
státní příslušnost:
t. č. pobytem
zastoupen Mgr. Martinou Šamlotovou
advokátkou se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra České republiky, Odbor azylové a migrační politiky**
poštovní schránka 21/OAM, 170 34 Praha 7

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 8. 2020, č. j. OAM-347/ZA-ZA11-VL11-2020

takto:

- I. Žaloba *se zamítá*.
- II. Žalobce *nemá právo* na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému *se nepřiznává* náhrada nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalovaný zamítl žádost žalobce o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodnou. Kosovo je totiž na seznamu bezpečných zemí původu. Žalobce s rozhodnutím žalovaného nesouhlasí. Domnívá se, že žalovaný dostatečně nezohlednil individuální důvody žalobcovy žádosti a neobstaral si dostatek informací o zemi původu.

II. Rozhodnutí žalovaného a související skutkové okolnosti

2. Žalobce podal žádost o udělení mezinárodní ochrany dne 2. 7. 2020. Uvedl, že z Kosova odjel v roce 2002. Od té doby žije v ČR, kde měl v minulosti trvalý pobyt. Ten mu zrušili z důvodu odsouzení ze spáchání trestné činnosti. Důvody k podání žádosti o mezinárodní ochranu má žalobce podle svých slov dva. Prvním je to, že ČR udělila azyl jeho manželce a třem (v současnosti zletilým) dětem. Žalobce by zde chtěl zůstat s nimi. Druhým důvodem jsou jeho problémy s vojenskou policií (tzv. UCK – kosovská osvobozenecká armáda) v Kosovu, které začali v roce 1999. V březnu toho roku docházelo ve městě Gjakove k vraždění ze strany Srbů. Žalobce spolu s dalšími osobami se rozhodli, že odejdou do města Skivjan. Šli tam v noci. Najednou slyšeli výkřik „Stůj!“. Jeden z mužů, který byl s nimi, tím směrem vystřelil a pak utekli pryč. Později se žalobce dozvěděl, že to byli kosovští vojáci, z nichž jednoho výstřel zranil nebo dokonce usmrtil. Poté k žalobci domů chodili kosovští vojáci a chtěli po něm peníze za to, že došlo k ublížení na zdraví jednoho z vojáků. Žalobce jim proto zaplatil 5.000 marek. Pak si žádali dalších 10.000. Žalobce jim ale dal pouze 7.000.
3. Žalobce neměl peníze a obdržel výzvu, aby se dostavil na vojenské velitelství. Tam se ale nedostavil, protože měl strach, že by mu mohli něco udělat. V té době různě cestoval po bývalé Jugoslávii. Doma se nezdržoval. Od příbuzných však ví, že ho tam vojenská policie několikrát hledala a vyhrožovala jim, že pokud se žalobce nedostaví, tak jeho rodinu zabijí. Žádné další předvolání již poté žalobce neobdržel, ani se s nikým od vojenské policie nedostal do osobního kontaktu. K výhružkám došlo naposledy kolem roku 2001. Žalobce se jednou neúspěšně pokoušel obrátit s žádostí o pomoc na místní policii. Ta mu ale sdělila, že s tím proti vojenské policii nemůže nic podniknout. Jiné možnosti žalobce neměl. V případě svého návratu se žalobce bojí o život. Skupina UCK pořád funguje, hrozí mu proto nebezpečí. Žalobce avizoval správnímu orgánu doložit výzvu k dostavení se na vojenské velitelství, i s překladem do českého jazyka, to však neučinil.
4. Pro posouzení žádosti žalobce o mezinárodní ochranu žalovaný využil *Informaci OAMP – Kosovo – Hodnocení Kosova jako bezpečné země původu* ze září 2019. Z této informace žalovaný vypíchl, že v Kosovu obecně nedochází k pronásledování, mučení nebo nelidskému či ponižujícímu zacházení ani trestání. Nedochází ani k hrozbě z důvodu svévolného násilí v souvislosti s ozbrojeným konfliktem. Kosovo ratifikovalo a dodržuje mezinárodní smlouvy o lidských právech a základních svobodách, včetně norem týkajících se účinných opravných prostředků. Zároveň umožňuje činnost právníkům osobám, které dohlíží nad stavem lidských práv.
5. Žalobce ve vlasti nikdy neměl žádné konkrétní problémy se státními orgány. Nebyl politicky aktivní. Za důvod své žádosti označil obavu z trestního stíhání za ublížení na zdraví, k němuž došlo před 20 lety. Své problémy může žalobce řešit v rámci kosovského

právního řádu. Ústava a právní normy Kosova zaručují ochranu před špatným zacházením. I trestní řád zakotvuje základní práva obviněných, jako jsou právo na obhajobu a spravedlivý proces. Dodržování těchto práv zajišťují orgány činné v trestním řízení s dohledem ombudsmana. Právní řád zakotvuje účinné opravné prostředky proti jejich porušování.

6. Žalovaný dospěl k závěru, že na základě výpovědi žalobce a informací plynoucích z citovaného materiálu, lze v případě žalobce Kosovo považovat za bezpečnou zemi původu. Žalovaný proto shledal naplnění podmínek pro použití § 16 odst. 2 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu („zákon o azylu“). Rozhodnutím ze dne 26. 8. 2020, č. j. OAM-347/ZA-ZA11-VL11-2020 („rozhodnutí žalovaného“), zamítl žádost žalobce jako zjevně nedůvodnou.

III. Žaloba

7. Žalobce namítá, že žalovaný řádně nezjistil skutkový stav, protože si nezjistil žádné informace relevantní ve vztahu k žalobcem uváděným důvodům jeho azylové žádosti. Zejména si neobstaral žádné bližší informace ke skupině UCK, která je původcem žalobcova pronásledování.
8. Odkazem na wikipedii žalobce uvádí, že tato skupina byla separatistickou a teroristickou organizací kosovských Albánců. V roce 1999 se přejmenovala na Kosovský ochranný sbor (TKM). Později z ní vznikla Demokratická strana Kosovo, která je v současnosti v Kosovu vládnoucí stranou. Vládu v Kosovu tak fakticky převzali politici, kteří jsou úzce spjati s bývalou UCK a mezinárodním organizovaným zločinem.
9. Žalovaný podle žalobce pochybil, pokud si neobstaral informace, na jejichž základě by mohl posoudit, zda v současné době existuje reálná újma, kterou by žalobce mohl v důsledku svých minulých konfliktů s tehdejší UCK utrpět v případě svého návratu do Kosova. Ač důkazní břemeno leží na žalobci, za řádné zjištění skutkového stavu nese odpovědnost žalovaný. Ten porušil svou povinnost obstarat si relevantní informace o zemi původu žalobce.
10. Závěrem žalobce dodal, že v ČR žije jeho manželka a dcera, obě na základě uděleného azylu. Je proto nepředstavitelné, že by žalovaný nemohl udělit azyl také žalobci.

IV. Vyjádření žalovaného

11. Žalovaný považuje informace, které shromáždil, s ohledem na azylové důvody žalobce za dostatečné. Žalobce nevyvrátil domněnku, že Kosovo je bezpečnou zemí původu. Jím tvrzené důvody se váží k událostem před 20 let. Nesvědčí o tom, že by mu hrozilo pronásledování nebo vážná újma.

V. Posouzení věci krajským soudem

12. Žalobu podala oprávněná osoba (§ 65 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní; „s. ř. s.“), ve lhůtě podle § 32 odst. 1 zákona o azylu. Krajský soud ve věci rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez nařízení ústního jednání. Žalovaný s tímto postupem souhlasil a žalobce na výzvu soudu neprojevil svůj nesouhlas.
13. Žaloba *není důvodná*.
14. Podle § 16 odst. 2 zákona o azylu se jako zjevně nedůvodná zamítne žádost o udělení mezinárodní ochrany, jestliže žadatel o udělení mezinárodní ochrany přichází ze státu,

který ČR považuje za bezpečnou zemi původu, neprokáže-li žadatel o udělení mezinárodní ochrany, že v jeho případě tento stát za takovou zemi považovat nelze. V souladu s § 16 odst. 3 zákona o azylu platí, že pokud jsou tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost, neposuzuje se, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany splňuje důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 nebo doplňkové ochrany podle § 14b. Jsou-li tu předpoklady pro zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany pro zjevnou nedůvodnost podle § 16 odst. 2, rovněž se *neposuzuje, zda žadatel o udělení mezinárodní ochrany neuvádí skutečnosti svědčící o tom, že by mohl být vystaven pronásledování z důvodů uvedených v § 12 nebo že mu hrozí vážná újma podle § 14a.*

15. Seznam bezpečných zemí původu obsahuje § 2 vyhlášky č. 328/2015 Sb., kterou se provádí zákon o azylu a zákon č. 221/2003 Sb., o dočasné ochraně cizinců. V souladu s bodem 11 tohoto ustanovení *Česká republika považuje za bezpečnou zemi původu Kosovo.*
16. Pokud žadatel pochází z bezpečné země původu, předpokládá se, že jeho žádost o mezinárodní ochranu je nedůvodná, protože mu v zemi původu nehrozí pronásledování ani vážná újma. Tato domněnka je ovšem vyvratitelná. A každý žadatel pocházející z bezpečné země původu má možnost prokázat, že v jeho konkrétním případě by se domněnka bezpečnosti uplatnit neměla. *Žadatel tedy musí prokázat, že právě jemu hrozí větší riziko pronásledování nebo vážné újmy než ostatním osobám v obdobném postavení.* Obdobné podmínky se u standardních žádostí o mezinárodní ochranu nevyžadují. Označení určité země za bezpečnou zemi původu proto v podstatě zvyšuje důkazní břemeno na straně žadatelů o mezinárodní ochranu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008-70).
17. Žalobce domněnku bezpečnosti Kosova nevyvrátil. Důvody, pro které se odmítá do Kosova vrátit, pramení z událostí, které se odehrály před více než dvěma desetiletími. Ač tvrzené problémy s vojenskou policií mohly mít z pohledu zákona o azylu potenciálně relevanci v té době, nyní to bez dalšího říct nelze. Celková bezpečnostní i politická situace v Kosovu se od přelomu tisíciletí výrazně změnila. Žalobce neuvedl jedinou skutečnost, ze které by bylo možné dovodit, že i po dvaceti letech mu v Kosovu hrozí nebezpečí ze strany lidí, kteří jej vydírali v roce 1999. Sám přiznal, že poslední výhrůžky se datují do roku 2001, resp. 2002. Poté od té doby již žalobce či jeho příbuzní žádné problémy neměli. Přestože dotyční lidé žalobci vyhrožovali, že pokud jim nezaplatí, zabijí mu rodinu, k ničemu takovému nedošlo. Rovněž již žalobce neobdržel žádné další předvolání k vojenské správě. Ani neuvedl, že by se s ním v souvislosti s postřeleným kosovským vojákem vedlo jakékoliv řízení.
18. Žalobce se mýlí, pokud tvrdí, že žalovaný měl povinnost zjistit si bližší informace o zemi původu ohledně postavení příslušníků bývalé UCK. Byl to naopak žalobce, koho v tomto případě tížilo břemeno důkazní a kdo tedy měl prokázat, že dvacet let staré problémy jsou i v současné době aktuální. Žalobce však své důkazní břemeno neunesl. Správnímu orgánu navíc jako důkaz nedoložil ani to předvolání, které doložit sliboval. V žalobě se žalobce nesnaží odkázat na jakékoliv relevantní informace o zemi původu, které by jeho obavy potvrzovaly. Jeho odkaz na wikipedii, který žalobce ani řádně nenavrlh k provedení důkazem, krajský soud za relevantní nepovažuje. Žalobce z něj opět vypíchl pouze informace týkající se situace spřed dvaceti let. To, že vládu v Kosovu převzali politici, kteří jsou spjati s bývalou UCK, samo o sobě nesvědčí o tom, že tyto osoby by měly mít jakýkoliv zájem působit žalobci problémy v případě jeho návratu do Kosova.

19. Jediná skutečnost, která do jisté míry hraje v žalobcův prospěch je to, že jeho děti i manželka jsou již několik let držiteli azylu. Žalovaný tedy v jejich případě ani po letech nevyhodnotil, že by důvody jeho udělení pominuly (§ 17 odst. 1 písm. f) zákona o azylu]. Na druhou stranu však sám žalobce ve správním řízení ani v žalobě nedával své problémy do kontextu s důvody, pro které jeho rodina získala azyl. Krajský soud proto nezjišťoval, zda tomu tak je. Skutečnost, že někdo z rodiny získal mezinárodní ochranu, automaticky nezakládá nárok na její udělení i dalším členům rodiny. Každou azylovou žádost žalovaný posuzuje individuálně. V případě zamítnutí žádosti jako zjevně nedůvodné u žadatele pocházejícího z bezpečné země původu, se navíc ani nezkoumá, zda žadatel případně splňuje podmínky pro udělení azylu za účelem sloučení rodiny podle § 13 zákona o azylu. Rodinné vazby žalobce v ČR samy o sobě nepředstavují ani důvod přijetí jeho žádosti k věcnému projednání a případnému posouzení, zda by vycestováním žalobce mohlo dojít k porušení mezinárodních závazků ČR ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu (obdobně viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 2. 2021, č. j. 7 Azs 347/2020-23, bod 25).
20. Jak uvedl Nejvyšší správní soud, „*Pokud se tedy udělení mezinárodní ochrany domáhá žadatel ze země patřící mezi bezpečné země původu, je jeho úkolem přesvědčit žalovaného, že žádost nelze zamítnout podle § 16 odst. 2 zákona o azylu, ale že jeho mimořádný příběh odůvodňuje věcné posouzení žádosti podle zákona o azylu*“ (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 10. 2020, č. j. 10 Azs 232/2020 – 32, zdůraznění doplnil krajský soud). O tom však žalobce žalovaného ani soud nepřesvědčil.
21. Lze proto shrnout, že žalobci se v rámci řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany nepodařilo vyvrátit domněnku, podle které je Kosovo bezpečnou zemí původu. Žalovaný zároveň dostatečně zjistil skutkový stav a žádost žalobce řádně posoudil. Krajský soud se z toho důvodu ztotožňuje se závěrem žalovaného o zjevné nedůvodnosti žádosti žalobce o mezinárodní ochranu.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

22. Krajský soud pro nedůvodnost žalobních námitek žalobu zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.). Neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné administrativní činnosti nevznikly (§ 60 s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. *Pokud kasační stížnost proti tomuto rozsudku nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele, Nejvyšší správní soud ji odmítne pro nepřijatelnost.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2021

Martin Kopa, v. r.
samosoudce